

Propovedao Reči.

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 3.
Serbian.

Glas Znaka.

Kada Bog jednom učini nešto na određeni način, jer je On nepromenljiv (jer u Njemu „nema promenljivosti, ni senke promene“), Sveto pismo uči da se od Njega mogu očekivati opet iste akcije.

Međutim, On može učiniti i nešto novo, kao što je On učinio kada je poslao proroka Noja, kada je On pozvao Avrama, kada je poslao Iliju, kada je poslao Jovana Krstitelja, i kada je On poslao svog jedinorođenog Sina, Isusa Hrista. U svakom slučaju je bilo mnogo ljudi koji su poznavali Sveto pismo, koji su poznavali

proročanstva, ali nisu mogli da vide šta je Bog radio, jer nisu imali duhovno razumevanje za prepoznavanje čoveka koga je poslao Bog. Kao što smo videli, nema drugog načina da prepoznamo čoveka poslatog od Boga, osim po njegovim delima i po Svetom pismu, koje mora da svedoči o njemu.

Čak je i Pavle, koji je živeo u isto vreme kada i sam Isus Hristos, i kada je On bio ovde na zemlji, Pavle je, nesumnjivo, čuo za Isusa, ali nije bio uveren da je Isus Hrist bio onaj prorok iz Ponovljenih zakona 18. Pavle, takođe, nije prepoznao Jovana Krstitelja, kao preteču Hrista. Tako da Pavle nije mogao da postupi onako, kako su postupili Jovanovi učenici, koji su, od dana kada se Jovan okrenuo i rekao: „Evo Jagnjeta Božjeg“, pošli za Isusom. Niti je Pavle mogao prepoznati Isusa i slediti Ga, kao što su to učinili Petar i carinik Matej, kada im se On okrenuo i rekao: „*Sledite Me*“. Pavle je morao imati svoje lično iskustvo, na putu za Damask.

Prvosveštenik, književnici i fariseji nisu prepoznali Mesiju (iako su Ga neumorno čekali), zato što prvosveštenik nije poverovao Hristovom potvrdnom odgovoru na njegovo pitanje da li je On Sin Blaženog. Umesto da Mu poveruju kada je rekao: „*Ja sam On*“, oni su hulili i koristili Njegove reči protiv Njega. Zato je, kada je Isus visio na krstu, On mogao da ih pogleda i kaže: „*Oče, oprostí im, jer ne znaju šta čine*“. Da su oni poverovali da je On Sin Božiji, Njega ne bi razapeli i ceo plan spasenja bi bio izgubljen. Iako je On i činio divna dela, oni su Ga videli samo kao čoveka, sina drvodelje, koji se usudio da posegne za autoritetom i proglasi Sebe kao Sina Božijeg. Oni nisu pridavali značaj delima i držali su se svojih tradicija, umesto da priznaju da je njihovo učenje koje su predavali ljudima, pogrešno.

U 4. poglavlju Jevanđelja po Jovanu, pominje se jedna bludnica, Samarjanka. Jovan priča o tome kako je Isus sedeo kod bunara, čekajući svoje učenike koji su pošli u grad da kupe hranu, kada je ona došla da izvuče vodu. On ju je zamolio da Mu da da pije, i oni su

razgovarali ovako:

„Gospodine“, rekla je, „ne dolikuje Tebi, Jevrejinu, da od mene, Samarjanke, tražiš piti.

„Kad bi ti znala sa Kim razgovaraš, sama bi Me molila da piješ“- odgovorio je.

Rekla je: „Gospodine, nemaš, čak, ni čime da izvadiš vodu. Zar si Ti veći od oca našeg, Jakova, koji nam daje ovaj bunar?“

„Nikada više nećeš ožedneti od vode koju ja dajem“, rekao je Isus.

I ona je odmah odgovorila: „Gospodine, daj mi tu vodu!“

Čim joj je Isus to rekao, otkrila se njena žeđ, žeđ i glad, koje drugi nisu imali, kao ispunjenje Njegovih reči: „Blago onima koji su gladni i žedni pravde, jer će se nasititi“.

Zatim joj je rekao: „Idi pozovi svog muža.“

Osetila se postićeno. „Nemam ga“, odgovorila je krotko.

„Pravo si rekla“, reče glas Božiji, razaznajući čak i misli u njenom srcu, „jer si imala pet, i taj sa kojim sada živiš nije tvoj muž!“

Sada vidite, znajući sasvim malo o Svetom pismu, otkrivenje je došlo u njeno srce, kada je rekla: „Gospodine, ja znam, proroci govore da će nam, kada dođe Mesija, On reći sve to. Ti kažeš da, iako se mi ovde i klanjamo, doći će dan kada toga više neće biti. Gospodine, vidim da si Ti prorok!“

Sa tim je otrčala u grad uzvikujući: „Dođite, vidite čoveka, koji mi je rekao sve što sam uradila! Nije li to Mesija?“ Ona je dobila više otkrivenja, a da ništa nije tvrdila, od većine religioznih ljudi njenog vremena. Isus je za njih rekao da su slepi, zato što su tvrdili da imaju svetlost.

Koliko puta je Isus razotkrivao misli ljudi? Koliko puta je On razumeo njihova pitanja i odgovorio na njih, pre nego što su ih postavili? Nije li to bila osobina Emanuila, Boga s nama, Jehove Spasitelja u telu? Nije li to bio znak toga, da je među njima bio Isus Hristos, Spasitelj sveta? Ipak, oni su odbijali da to prihvate. Zato je rekao: „Ako ne verujete u ono što Ja govorim, verujte delima koja Ja činim. Tako je to i danas, jer je On „juče, danas i zauvek, taj isti Isus Hristos“.

Skoro ceo moj život su me učili o svemu tome, u nedeljnoj školi, ali prvi put sam video ispoljavanje takvog atributa koji je svojstven Bogu, na sastanku u Hjustonu, u Teksasu. Jedna mlada žena je došla napred, da se za nju pomoli. Brat Branham se okrenuo ka njoj i rekao: „Pre nego što se pomolim za tebe, ti trebaš da ispovediš svoj greh. Ona se usprotivila, rekavši da je ona pravedna žena, ali on je rekao: „Bila si neverna svom mužu“. U to vreme, među okupljenima je sedeo njen muž. Na jednoj strani sam primetio nespokojstvo i okrenuo se da

pogledam. Njen muž je hodao između redova, krećući se prema platformi, da zaustavi Brata Branhamu i da ovaj prestane da optužuje njegovu ženu. Đakoni, koji su sedeli, prišli su napred, da ga zaustave, ali je Brat Branham rekao: „Pustite ga da dođe.“ Taj čovek se ustremio na platformu, i već je bio na oko tri metra od Brata Branhamu, kada su ga zaustavile reči: „Gospodine, a šta je sa vama i vašom crvenokosom sekretaricom u uličici, dok ste sedeli u kolima prošlog petka uveče? Brat Branham je nastavio da im oboma govori: „ Vi oboje treba da se pokajete pred Bogom, da to priznate jedno drugom, i da budete muž i žena.“

Ovaj događaj je prevazišao sve što sam ikada ranije video.

Nekoliko dana kasnije, pročitao sam knjigu koja sadrži životnu priču Brata Branhamu. Pisac te knjige, koji je u to vreme bio poslovni menadžer Brata Branhamu, rekao je da je jedan od njegovih poslova bio da čuva u tajnosti mesto odmora Brata Branhamu, kada ovaj dolazi u grad na sastanke. To je bilo potrebno zbog gužve i obilja ljudi, koji su ga stalno uznemiravali tokom sastanaka, i njemu je bio neophodan odmor. Tako da je on bio spreman, praktično na sve, da bi hotel Brata Branhamu sačuvao u tajnosti, za koji zna samo on i neko lokalni, na primer pastor koji ga je finansirao u ovom gradu.

Epizoda koju je opisao, bila je u vreme kada je već prošao kroz svoju uobičajenu rutinu, iznajmivši hotelsku sobu za Brata Branhamu i obavestivši lokalnog pastora, sa kojim je Brat Branham kasnije trebao kontaktirati, kada stigne u grad i poželi da pronađe svoju sobu. Upravitelj i pastor su čekali celo veče, ali Brat Branham se nije javio, i oni su počeli da brinu. Konačno, kasno uveče istog dana, upravnik je odlučio da sam ode u hotel i malo se odmori. Kada je došao do recepcije da uzme svoj ključ, službenik je rekao: „Propovednik Branham je već stigao danas popodne.“ Bio je šokiran!

Brat Branham je već bio u svojoj sobi nekoliko sati. Zvali su u njegovu sobu i pitali ga kako je saznao gde mu je soba. „*Oh, imam samo jedan način da saznam*“, jednostavno je odgovorio.

Kada sam pročitao ovo svedočanstvo u knjizi (dodavši tome ono što sam video u Hjustonu), nešto je počelo da se dešava u mom razmišljanju: počeo sam da shvatam da je ovaj čovek veoma neobičan i izuzetan. Ali još štošta se dogodilo, pre nego što sam dostigao potpuno otkrivenje u svom srcu.

Godine 1952. u biblijskoj školi se dogodio događaj koji je u velikoj meri unapredio moje otkrivenje. Bili Pol, sin Brata Branhamu, i ja, zajedno smo išli u ovu školu i postali bliski drugovi. Među nama je postojala veza, jer smo bili saglasni po pitanju krštenja u Ime Gospoda Isusa Hrista. Jedne večeri, dekan je zbog nečega prekorio Bilija Pola, i bio je veoma začuđen kada ga je, u istom trenutku, Brat Branham pozvao međugradskom linijom, po istom pitanju. Stajao sam upravo pored dekanske kancelarije, kada je dobio poziv, odmah nakon što je Billi Pol izašao iz kancelarije. Kada je izašao, dekanovo lice je bilo belo kao čaršav, pitao me je gde je bio Bili i da li je telefonirao.

Rekao sam: „Ne, gospodine, mislim da nije.“

„Pa“, rekao je, „Propovednik Branham je zvao iz Indijane i upravo mi je rekao o razgovoru koji

sam upravo vodio sa njegovim sinom Bilijem!"

U srcu sam pomislio: kako je neverovatno da se čovek Božiji može nalaziti dve hiljade milja daleko i da „čuje“ razgovor između dekana i njegovog sina. Takođe sam pomislio i to koliko sam zahvalan što moj tata nije mogao da uradi isto.

Deset godina kasnije, došao sam u Feniks u Arizoni, na konvenciju. Postavljen sam za međunarodnog omladinskog lidera, šefa omladinskih aktivnosti. Bavili smo se hipicima i kriminalcima, dovodili ih na večere, pokušavajući da ih pridobijemo za Hrista. Radili smo to i Bog nas je blagoslovio. Bio je to dobar program. Kao rezultat toga rada, postao sam veoma blizak prijatelj sa Ričardom Šakarijanom, čiji je otac bio međunarodni predsednik Preduzetnika punog jevanđelja (PPE).

Jednog jutra, Brat Branham je trebalo da nastupa kod Poslovnih ljudi punog jevanđelja. Vaspitan na principima Pentekostalne crkve, veoma sam uživao u njegovim propovedima. Propovedao je protiv šišanja i kratke odeće, protiv žena koje nose mušku odeću i protiv svih tih stvari, baš kao što su nas učili u crkvi svetosti Pentekosta. Bio sam oduševljen sa propovedi tog jutra, shvatajući da postoji velika potreba za njom, jer sam primetio da ljudi sa kojima sam sedeo, posebno žene, odmahuju glavama i protestuju, gurajući jedan drugog u bok laktovima, sve dok ih, verovatno, nisu zboleli laktovi i rebra. Onda je prosto stao i okrenuo se ženama: „Žene, dozvolite mi da vam kažem ponešto. Vi nećete napredovati ni korak u Bogu, dok ne budete spremni da se još više žrtvujete!“

Pomislio sam da je to, zaista, bila istina, takva istina za sve nas. Niko od nas neće napredovati dalje, dok ne budemo spremni da se još više žrtvujemo. Možda ste voljni da hodate sa Bogom samo do određene mere; ali, ako želite da se krećete dalje, što se više oslobodiš greha, više ćeš služiti Bogu. Shvatate, upravo će te greh sprečavati od služenja Bogu.

Nakon te jutarnje propovedi kod Preduzetnika punog jevanđelja, kada smo toga dana krenuli na ručak, primetio sam da ostali Brata Branhama nisu shvatali ozbiljno. Među pratiocima su bile ugledne dame, koje su govorile svojim muževima: „Bili ne treba tako da propoveda! Naneo je više štete, nego što je popravio. Samo je uplašilo ljude. Uvredio je previše ljudi.“ Postalo mi je tako neprijatno, ali onda mi je kroz glavu proletela misao da su oni, možda, bili u pravu, možda je on samo previše staromodan.

Sutradan sam ponovo pošao na službu. Brat Branham je ponovo propovedao i tokom propovedi je rekao sledeće reči: „Mislite da ne znam šta ste govorili o mojoj jučerašnjoj propovedi? Govorili ste: 'Bili Branham ne bi trebalo tako da propoveda! Bili Branham je napravio više štete, nego što je ispravio. On je samo uplašio ljude.'“ Zatim je pognuo glavu i sa svog mesta na bini, čuo sam ga kako moli sledeće reči: „Bože, ako sam ja Tvoj prorok i ako je ovo što govorim ovim ljudima istina, potvrdi me“. Usledila je moćna manifestacija. On je počeo sa jedne strane publike, i počeo je da im priča tajne njihovih srca: njihova imena, odakle su, izgovarajući po slovima njihove adrese, nazive ulica, i nastavio je kroz čitavu publiku. Bio je jedan deo ljudi iz Švajcarske, u centru, i on nije mogao da izgovori te reči, ali je video u viziji znak na ulici gde su živeli, i sricao ga je slovo po slovo, direktno sa natpisa!

Ovo ih je trebalo potresti do srži. Onda se okrenuo i otišao, a ja sam sebi rekao: „Ovo je kao Ilija na gori Karmel“.

Tog popodneva sam se ponovo našao na ručku sa tom istom grupom, i oni su govorili: „On je opet terao svoje! Naneo je više štete, nego što je popravio. Pa, njemu uopšte ne treba dozvoljavati da propoveda na ovim kongresima. Da nije bilo Karla Vilijamsa, ne bi mu dali da propoveda“. Eto, tada sam saznao da je Brat Karl Vilijams podržavao Brata Branhama i njegovu poruku.

Sledeće noći je govorio doktor Džim Braun, prezbiterijanac, i, kada je Brat Branham ušao u sobu, doktor Braun se okrenuo i rekao: „Ja bih radije da Brat Branham govori večeras. Možda će Brat Branham proći i reći nekoliko reči?“

Brat Branham je tada učinio nešto, što nikada nisam video, ni pre, ni posle: dok je hodao do platforme, za vreme nastupa drugog čoveka, koristio je svoj nepogrešivi dar razlučivanja. Okrenuo se ženi koja je sedela za orguljama, jednoj od onih koji su govorili protiv njega, i rekao: „Sestro, poznajem te, zar ne?“ Ona je odgovorila da je poznaje.

„Ali, ja ne poznajem tvoju majku, zar ne?“

„Ne, gospodine“, rekla je.

„Ako poveruješ rečima koje sam govorio dok sam bio ovde, i budeš verovala da sam Božiji sluga, onda, kada dođeš kući, na očima tvoje majke više neće biti te katarakte“, obećao je on.

Možda to nikom drugom nije ništa donelo, ali meni je bilo na korist.

Mesec dana kasnije, video sam tu ženu i pitao je za njenu majku.

Rekla je: „O, Brate Grin, kada sam došla kući, na njenim očima više nije bilo katarakte!“

U međuvremenu, ovoj ženi se dogodila promena. Sprala je boju sa lica, počeshljala kosu, i haljina joj je postala duža. Ali tužno je to što sam je video pre dve godine, i ponovo je postala ista onakva, kakva je i pre toga bila.

Počeo sam da izvlačim pouke iz svega toga. Kada sam 1962. godine doputovao kući, bio sam rešen da platim veću cenu, da se približim Bogu i da odem malo dalje. Godine 1963, odlučio sam da finansiram Brata Branhama u Bomontu, kako bi došao i propovedao sve što je osećao da ga Bog vodi, a onda ne bi morao nikome da se izvinjava. On se složio; i jedne nedelje uveče, pre njegovog dolaska, propovedao sam svojoj skupštini o čudima koja sam i sam video u njegovoj službi, kada je u mojoj kancelariji zazvonio telefon. Govorio sam im o čudesima: video sam znak, ali još nisam mogao čuti glas, kao što je kod mnogih bilo sa Isusom. Videli su znake, i dok su se čuda nastavljala, sve je bilo u redu, ali kada je On započeo Svoju Poruku, oni „više nisu hodali s Njim“ (Jovanova 6:56). Kada je On počeo da govori: „Ja i Moj Otac smo jedno“, oni nisu mogli ići dalje. Ali, ja još nisam razumeo da se ista stvar dešava sa porukom Brata Branhama, kada sam o njemu pričao svojoj skupštini te večeri. Neko je podigao slušalicu i, prekidajući me, rekao da zove Brat Branham.

U to vreme, Brat Branham je živio u Tusonu [Arizona], a ja sam bio daleko u Bomontu [Teksas]. Kada sam odlazio da razgovaram s njim, rekao sam skupštini: „Upravo govorim o

ovom čoveku, zar nije sjajno što mogu da odem da razgovaram sa njim, i da se onda vratim i ispričam vam šta je rekao?"

Rekao sam u telefon: „Zdravo, Brate Branhame!"

„Zdravo, Brate Peri“, odgovorio je.

„Brate Branhame“, rekao sam oduševljeno, „da li znate šta radim?"

„Da, znam“, došao je miran odgovor.

Znao je da sam upravo govorio o njemu. Nisam sumnjao u njega. Znao sam da je on znao. To je imalo ogroman uticaj na moj život. Odjednom sam shvatio da ne mogu da se naljutim na svoju ženu, da vičem na svoju decu, da se nerviram, da budem netolerantan, ili da radim bilo šta u tajnosti: Bog sve to vidi, i On to može otkriti drugom čoveku, koji je hiljadama milja daleko. Počeo sam da se osećam nelagodno. Te večeri sam izašao na propovedaonicu malo drugačijim, nego kada sam otišao, i zaista sam imao nešto da kažem, što ranije nisam znao.

Nedelju dana nakon ovog događaja, Brat Branham je propovedao na sastanku u Dalasu. Dok je bio tamo, jedan svetski poznati sveštenik je pozvao Brata Roja Bordersa i mene u svoj kabinet, da razgovaramo o mogućnosti da Brat Branham ode u Afriku, u pratnji tog sveštenika, da bi nadgledao škole Izbavljenja. Taj čovek nam je rekao sledeće reči:

„Znate, od svih ljudi koje sam video u svom životu, na Brata Branhama je najlakše uticati. Otkako sam prestao da putujem sa njim, on je do sada odstupio u svom učenju. Na primer,“ nastavio je,

„uzmite doktrinu o zmijinom semenu! Naravno, neobičan život Brata Branhama i takva služba, privlače sve ove, znate, čudne ljude: verovatno neki starac u kostrijeti, neki pustinjač sa dugom bradom, neko takav je došao i rekao Bratu Branhamu tu nepristojnu doktrinu o 'semenu zmijca'. A Brat Branham je to uzeo i prihvatio u veru, i počeo je da propoveda sa propovedaonice. Sada se traka proširila i naškodila njegovoj službi.“

I, eto, a ja sam upravo odslušao kasetu "Zmijčevo seme", i činilo mi se da je to bilo neverovatno otkrivenje, i zato sam rekao: "Brate, da li si čuo kasetu "Zmijčevo seme" Brata Branhama?"

"Ne!" On je odgovorio: „Nemam vremena da slušam takvo smeće!"

Bio sam užasnut. „Brate, ne bi trebalo tako da govoriš, pre nego što saslušаш šta taj čovek govori! Ne radi to!"

Brat Borders je bio upoznat sa svim tim duže od mene, pa me je nežno povukao za nogavicu, i ja sam shvatio da treba da ućutim i da se više ne dotičem toga. Tako da smo nastavili da pričamo o drugim stvarima, izvinili se i izašli.

Te večeri je Brat Branham došao na službu, i taj isti čovek je sedeo na platformi. Nakon što se hor razišao, on je ostao da sedi sam, visoko na platformi, gde je cela zajednica mogla da ga vidi. Brat Branham je ušao, pozdravio ga i počeo da propoveda. Već pred kraj propovedi je zastao i rekao da je nekakav duh na jednoj strani, rekao je: „Pričekajte malo, nešto ovde nije kako treba!“

Stvar je u tome, da je na drugoj strani bio čovek sa potpuno istom bolešću i on je rekao: „Ova dva duha viču jedan na drugog!“ Zatim je zapovednički rekao: „U ime Gospodnje, obojicu ih prekorevam!“

Zatim je Brat Branham rekao: „Znate, pomalo je čudno, nakon što su me neki ljudi videli da razlikujem bolesti, hiljade puta, i da kažem: 'Ovako kaže Gospod', i nikada nije bilo greške, ipak, kada mi Gospod daje učenje poput 'zmijinog semena', kažu da sam ga uzeo od nekog starog pustinjaka.“

Tu se on okrenuo i pogledao čoveka pravo u lice.

Sedeo sam u publici kada se to dogodilo i, prirodno, pomislio sam da je Brat Borders ispričao bratu Branhamu o tome. Tako da sam posle službe jedva čekao da pitam Brata Bordersa kako je Brat Branham reagovao, kada mu je to rekao. Ali, kada sam ga pitao, Brat Borders je rekao: „Nisam mu ja rekao, ti si.“

„Nisam ga, čak, ni video!“ - bio sam ogorčen.

Tada sam shvatio da je Brat Branham sigurno „čuo“ naš razgovor tog popodneva.

Ali, još uvek nije bilo pravog otkrovenja u mom srcu. Ono je došlo malo kasnije.

14. Februara, 1964. godine, bio sam uključen u planiranje programa na kablovskoj televiziji, u kojem je Brat Branham trebalo da se pojavi te večeri. Nalazeći se ispred glavnog ulaza svoje kuće, rekao sam svojoj ženi: „Odvešću se na drugu stranu grada, uzeću Brata Bordersa i Bilija Pola i pokazaću im gde e večeras biti TV program (banket), kako bi znali gde da dovedu Brata Branhama.“

U našoj kući su živeli samo mladi momci, i ja sam rekao svojoj ženi: „Reci momcima da ću ih, čim se vratim, odvesti kod frizera, jer će oni danas sedeti zajedno sa porodicom za glavnim stolom, i ne želim da ih vidim čupave.“

Onda sam došao na drugi kraj grada, gde sam našao Brata Bordersa, i on mi je rekao da je Bili Pol upravo otišao po svog oca, koji se molio u šumi.

Nekoliko minuta kasnije, stigli su Brat Branham i Bili Pol. Pozdravili smo se, i rekao sam im da želim da ih odvedem da vide to mesto. Brat Borders i Bili Pol su ušli u kuću da kažu svojim ženama da odlaze. Upravo tog momenta, kada su otišli, rekao sam Bratu Branhamu: „Vidimo se večeras.“

Počeo sam da prolazim pored njega, krenuvši za onom dvojicom, i napravio samo par koraka,

kada mi je rekao: „Požuri, ako želiš da stigneš do frizera!“

Hodao sam tako brzo, da sam napravio još dva koraka, pre nego što sam stao, kao ukopan. Okrenuo sam se da ga pogledam u lice i rekao: „Kako znaš da treba da idem kod frizera?“ Počeo je da opisuje prednji ulaz moje kuće.

„Brate Branham“, rekao sam, „da li ste vi bili u mojoj kući i razgovarali sa mojom ženom?“

„Ne“, rekao je, „Brate Peri, bio sam u šumi, pre neki dan, i Gospod mi je dao viziju kako si stajao tamo i govorio svojoj ženi da se spremaš odvesti neke momke kod frizera.“

Kada je Brat Branham izgovorio te reči, mom srcu se otkrilo potpuno otkrivenje. Svaki, i najmanji otpor je bio slomljen. Podigao sam glas: „Gospodine, shvatio sam da ste vi prorok sa Ilijinim duhom! Vi volite usamljena mesta! Vu vučete protiv Jezaveljinog duha! Vi vođe ovoga sveta nazivate licemerima i ne jurite za novcem i slavom!“

Podigao je ruku, kao da mi daje do znanja da stanem. „Brate Peri“, rekao je, „šta god da radiš, drži Sveto pismo uravnoteženo; ali ja ne mogu da poreknem ono što je Glas rekao na reci Ohajo, 1933. godine!“ Nastavio je: „Brate Peri, ja ne govorim o tome javno. Ljudi ne razumeju šta prorok predstavlja. Ali ,kada je ova Svetlost sišla kao vihor sa Nebesa, i ljudi na obali To videli, Odande je progovorio Glas, tačno kao što se dogodilo Pavlu na putu za Damask. Glas je rekao: „Kao što je Jovan Krstitelj bio poslat da objavi prvi dolazak Gospoda Isusa Hrista, tako si i ti poslan da objaviš Njegov drugi dolazak.“

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com